

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 9Co/69/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4225202147
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 10. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Andrea Szombathová Poláková
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2025:4225202147.1

Uznesenie

Krajský súd v Nitre v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Andrey Szombathovej-Polákovvej a členiek senátu Mgr. Ingrid Vallovej a JUDr. Kataríny Marčekovej, v spore navrhovateľky: A. B., nar. XX. XX. XXXX, bytom C., D. XXXX/XX, zastúpenej: URBAN & PARTNERS s. r. o., advokátska kancelária, so sídlom Bratislava, Červeňova 15, IČO: 47 244 895, proti žalovanému: E. F. D., nar. XX. XX. XXXX, bytom C., C. XXX/XX, zastúpenému JUDr. Ivetou Majlingovou, advokátkou, so sídlom Komárno, Pohraničná 7, IČO: 34 021 515, o návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia, o odvolaní navrhovateľky proti uzneseniu Okresného súdu Komárno zo dňa 20. augusta 2025 č. k. 10C/47/2025-35 takto

rozhodol:

Odvolací súd uznesenie súdu prvej inštancie v jeho napadnutom zamietajúcom výroku (I.) a vo výroku o náhrade trov konania (III.) p o t v r d z u j e .

Výrok o odmietnutí návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia zákazu vstupu do nehnuteľnosti (II.) z r u š u j e .

Žalovanému priznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%.

odôvodnenie:

1. Napadnutým uznesením súd prvej inštancie rozhodol tak, že návrh na nariadenie neodkladného opatrenia zákazu priblíženia sa zamietol (I.). Návrh na nariadenie neodkladného opatrenia zákazu vstupu do nehnuteľnosti odmietol (II.). O trovách konania rozhodol tak, že strane, ktorá návrh nepodala, náhradu trov konania nepriznal (III.). Rozhodnutie po právnej stránke odôvodnil ustanoveniami § 324 ods. 1, 2, § 325 ods. 1, ods. 2 písm. d/, h/, § 328 ods. 1, 2, § 329 ods. 1, 2 CSP. Uviedol, že podaním, doručeným Okresnému súdu Komárno dňa 12. 08. 2025 sa navrhovateľka domáhala vydania rozhodnutia, ktorým by súd uložil žalovanému, aby sa na určenú vzdialenosť nepribližoval alebo iba obmedzene približoval k navrhovateľke a ich maloletému dieťaťu. Navrhovateľka uviedla, že so žalovaným (otec maloletého dieťaťa) má jedno maloleté dieťa - G. F. D., nar. XX. XX. XXXX. Rozsudkom Okresného súdu Komárno sp. zn. 18P/2/2021 zo dňa 21. 01. 2022 súd schválil rodičovskú dohodu, na základe ktorej bol maloletý syn zverený do starostlivosti matky a otcovi bol určený styk otca s maloletým dieťaťom. Dňa 26. 02. 2025 otec dieťaťa podal návrh na rozšírenie starostlivosti, kde uvádza, že došlo podstatne k zmene skutkových okolností významných pre rozhodnutie. Neskôr, dňa 07. 04. 2025, podal otec dieťaťa ďalší návrh, kde uvádza, že matka mu maloleté dieťa odmieta odovzdávať a nedodrížava rozhodnutie súdu. Navrhovateľka - matka maloletého dieťaťa uviedla, že otec nespĺňa nijakým spôsobom podmienky pre určenie rozšírenej starostlivosti a že maloletý otec odmieta na základe jeho vlastného správania sa k maloletému. Uviedla, že otec maloleté dieťa napadol a že maloletý nebol jediný, koho fyzicky napadol, ale aj ona sama. Navrhovateľka tvrdí, že ako ona, tak aj maloletý syn sa otca boja, nechcú sa s ním stretávať z dôvodu fyzického a psychického ubližovania. Tento strach, panika a úzkosť sa prejavil na psychickej stránke navrhovateľky aj maloletého dieťaťa. K návrhu navrhovateľka pripojila aj Zápisnicu o trestnom konaní, kde maloletý syn uvádzal, že ho otec opakovane bil. Navrhovateľka uviedla, že žalovaný fyzicky napadol aj ju, dokonca počas tehotenstva.

Ako dôkaz predložila súdu zápisnicu o výsluchu zo dňa 20. 06. 2025, kde ako svedok vypovedala matka navrhovateľky, ktorá uviedla: „Stále sa hádali, údajne F. mal byť k A. hrubý....Viem povedať, že ani výživné neplatil až do nejakej hádky, kde ja som bola svedkom toho. Vtedy mal G. pol roka. Dcéra ma zavolala, že F. jej zlomil prst, že ju vyhodil z domu, zamkol dvere a nechce ju pustiť dnu. Ja som zavolala taxík, prišla som do C., vtedy už A. bola v dome a išla hádka.“ Správanie žalovaného navrhovateľka považuje za neúnosné a ďalej neakceptovateľné. Toto správanie vníma negatívne aj maloleté dieťa. Ďalej má navrhovateľka obavu, že agresia žalovaného voči nej sa môže zvýšiť, najmä, ak zistí, že podala návrh na nariadenie neodkladného opatrenia. Nevylučuje ani možnosť fyzického napadnutia. Navrhovateľka má za to, že ňou tvrdené a osvedčené skutočnosti odôvodňujú potrebu neodkladnej úpravy pomerov a neodkladné opatrenie jej poskytne dočasnú ochranu, pretože sú tu dôvody sa domnievať, že je ohrozený jej život, jej telesná alebo duševná integrita alebo jej blízkych. Upozornila, že ak súd neprijme neodkladné opatrenie, hrozí reálna a nenapraviteľná ujma nielen vo vzťahu otca s maloletým, ale aj na psychickom a emocionálnom vývoji dieťaťa. Konanie o návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia vo vzťahu k navrhovateľke bolo vylúčené na samostatné konanie v agende OS Komárno vedenej pod registrom „C“.

1.2. Navrhovateľka v návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia žiadala, aby súd uložil protistrane zákaz približovania sa k nej. Pokiaľ by navrhovateľka chcela dosiahnuť uloženie takejto povinnosti (resp. zákazu), musela by podľa súdu prvej inštancie aspoň osvedčiť, že od protistrany jej bezprostredne hrozí ujma, alebo že ide o situáciu, ktorú by bolo potrebné riešiť okamžitým zásahom súdu v podobe nariadenia neodkladného opatrenia. Navrhovateľka v návrhu neuviedla, ani nijakým spôsobom neosvedčila, že by správaním alebo konaním žalovaného boli porušené alebo ohrozené jej práva, alebo že by mala obavy o svoje zdravie a život. Tvrdené násilné správanie sa žalovaného sa zakladá iba na vyjadrení navrhovateľky bez relevantného a objektívneho podporenia inými skutočnosťami, ako aj na domnienkach navrhovateľky, ktoré nie sú ničím podložené. Obsah samotného návrhu je tvorený najmä argumentáciou v prospech nariadenia neodkladného opatrenia vo vzťahu k maloletému dieťaťu, čo nie je predmetom tohto konania. Skutkové tvrdenie navrhovateľky o tom, že ju žalovaný napadol počas tehotenstva ostalo v rovine jej tvrdenia a nie je podporené žiadnym dôkazom. Zároveň, ak navrhovateľka k návrhu vo vzťahu k vlastnej osobe priložila iba zápisnicu z výsluchu jej matky, kde sa matka neurčito vyjadruje o udalosti pred viac ako 5 rokov, nie je možné konštatovať, že nárok osvedčila. Súd je toho názoru, že pre potreby nariadenia neodkladného opatrenia je nevyhnutné, aby boli aspoň osvedčené také skutočnosti, ktoré by reálne odôvodňovali potrebu úpravy pomerov účastníkov konania. Navrhovateľka dostatočným spôsobom neosvedčila potrebu dočasnej úpravy pomerov, ani nebezpečenstvo bezprostredne hroziacej ujmy, na odvrátenie ktorej by bolo potrebné nariadiť neodkladné opatrenie, preto súd podľa ustanovenia § 328 CSP jej návrh na nariadenie neodkladného opatrenia ako nedôvodný zamietol.

1.3. V súvislosti s podaným návrhom si súd prvej inštancie na strane 10 návrhu všimol aj žiadosť navrhovateľky o zákaz vstupu do nehnuteľnosti zo strany žalovaného. Nevediac, či ide o chybu v písaní alebo skutočnú snahu navrhovateľky domôcť sa aj tohto nároku, napriek tomu, že vo vzťahu k nemu neuviedla žiadne skutkové tvrdenia, nie je uvedený v petite a nie sú vo vzťahu k nemu predložené ani žiadne dôkazy, súd z dôvodu právnej istoty, a preto, že je potrebné vychádzať z obsahu návrhu, skúmal, či návrh spĺňa zákonom ustanovené náležitosti uvedené v § 326 CSP. V tomto smere súd prvej inštancie uviedol, že v každom návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia musia byť v zmysle § 326 CSP uvedené zákonom predpísané náležitosti, t. j. všeobecné náležitosti podania, náležitosti žaloby a náležitosti neodkladného opatrenia. Iba tak je návrh úplný a súd o ňom môže meritórne konať a rozhodnúť. Zároveň je nutné zdôrazniť, že pokiaľ návrh na nariadenie neodkladného opatrenia neobsahuje predpísané náležitosti alebo je nezrozumiteľný, alebo neurčitý, súd taký návrh podľa § 327 CSP musí odmietnuť, ak ide o vady, ktoré bránia pokračovaniu v konaní. Po oboznámení sa s týmto návrhom dospel súd prvej inštancie k záveru, že tento neobsahuje riadny a vykonateľný petit navrhovaného neodkladného opatrenia (vo vzťahu k zákazu vstupu do nehnuteľnosti), pretože neobsahuje riadnu špecifikáciu nehnuteľnosti, do ktorej sa má žalovanému uložiť zákaz vstupu, ktorú skutočnosť si súd nedokáže vyvodit' ani z príloh. Z návrhu súd nevedel napr. ani to, či sa jedná o byt alebo rodinný dom, prípadne aký je právny vzťah navrhovateľky a žalovaného k nehnuteľnosti. Preto súd rozhodol tak, že tento návrh odmietol. Súd o nároku na náhradu trov konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP postupom podľa § 262 ods. 1 CSP. Navrhovateľka bola v konaní plne neúspešnou stranou sporu. Keďže však protistrane preukázateľne žiadne trovy konania nevznikli, súd rozhodol tak, že jej náhradu trov konania nepriznal.

2. Proti tomuto uzneseniu podala v zákonnej lehote odvolanie navrhovateľka, udávajúc, že napadnuté výroky I. a II. uznesenia považuje za nezákonné a nesprávne, a to jednak z hľadiska procesného (nezákonný sudca, odoatie možnosti konať pred súdom, nedostatočné odôvodnenie), ako aj z hľadiska materiálneho (nesprávne právne posúdenie a porušenie základných práv a medzinárodných záväzkov Slovenskej republiky). Poukázala na nesústreďenosť súdu prvej inštancie, ktorý rozhodol uznesením vo výroku II. aj „o tom, o čo nežiadala“ vo svojom návrhu na vydanie neodkladného opatrenia. Namietala, že napadnuté rozhodnutie bolo vydané pod spisovou značkou „C“, čo znamená, že súd postupoval podľa CSP ako v sporovej agende. Návrh však podľa svojej povahy patrí do mimosporovej agendy - P (starostlivosť súdu o maloletých, príp. ochrana pred násilím). Podľa § 324 a nasl. CSP je možné nariadiť neodkladné opatrenie, no zákaz priblíženia sa a zákaz vstupu do obydlija sú osobitne upravené v § 325 až 329 CMP. Rozhodoval teda nepríslušný sudca JUDr. Filip Demo, a nie pôvodne JUDr. Iveta Banghová, čo zakladá absolútnu procesnú vadu podľa § 365 ods. 1 písm. a) CSP. Namiesto toho, aby JUDr. Filip Demo postúpil vec matky pôvodnej sudkyňi, vo veci sám rozhodol a vydal uznesenie. JUDr. Iveta Banghová namiesto toho, aby sama o návrhu matky rozhodla, vydala dňa 13. 08. 2025 uznesenie e. k. 9P/120/2025–55, ktorým vec vylúčila na samostatné konanie. V tomto prípade došlo bezpochyby k odopretiu spravodlivosti – denegatio iustitiae. Porušenie práva nebyť odoatý zákonnému sudcovi má bezprostredne priamy vplyv na realizáciu práva na súdnu ochranu. Ak je účastník konania odoatý svojmu zákonnému sudcovi (čo sa stalo aj v tomto prípade), je obmedzený v možnosti účinne uplatniť svoje právo na spravodlivé súdne konanie, ktoré je súčasťou práva na súdnu ochranu. Vylúčenie neodkladného opatrenia na samostatné konanie bolo v rozpore so zásadou efektívnosti a hospodárnosti konania, a to tak z pohľadu justičného systému, ako aj z pohľadu garancie práva na účinnú a rýchlu (bezodkladnú) ochranu, ktorá sa navrhovaným neodkladným opatrením mala poskytnúť jej a maloletému, no ktorá mala ochrániť aj ďalší psychický vývoj maloletého. S prihliadnutím na uvedené má za to, že postupom súdu prvej inštancie, keď bez splnenia zákonných podmienok došlo k vylúčeniu veci týkajúcej sa neodkladného opatrenia na samostatné konanie, a tým pádom túto vec posudzoval nezákonný sudca z úplne iného súdneho oddelenia, než je konanie o rozvod manželstva, ktoré konania spolu skutkovo súvisia a týkajú sa tých istých účastníkov konania, došlo k porušeniu jej ústavou zaradeného práva nebyť odoatý zákonnému sudcovi, čím je naplnený odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. c) CSP. Ďalej namietala nedostatočné odôvodnenie rozhodnutia a uviedla, že v napadnutom uznesení absentuje analýza dôkazov, vysvetlenie, prečo súd nepovažoval tvrdenú hrozbu za opodstatnenú, a vyhodnotenie potreby preventívnej ochrany. Takéto odôvodnenie je arbitrárne. Napadnutým uznesením tak došlo k porušeniu práv na spravodlivý proces v rozsahu porušenia zákazu ťubovôle, porušenia práva na vysporiadanie sa so všetkými relevantnými skutočnosťami oú tvrdenými, ako aj porušeniu práva na riadne odôvodnenie rozhodnutia. Všetky uvedené vady majú za následok naplnenie odvolacieho dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. b) a d) CSP. Absencie zodpovedania všetkých pre prejednávajúcu vec zásadných otázok, teda otázok podstatného významu pre danú vec v odôvodnení napadnutého uznesenia einí toto rozhodnutie také, ktoré nemožno považovať za zákonné a ústavne konformné, a teda uznesenie súdu prvej inštancie sa javí ako arbitrárne, právne svojvoľné, zmätočné, nezrozumiteľné pre neureitosa a pre neuvedenie dôvodov, a tak en bloc nezákonné a ústavne non-konformné. Pojem násillia ako taký nie je nikde vo všeobecne záväznom právnom predpise formulovaný, avšak jeho základným charakteristickým znakom je úmysel. Možno ho charakterizovať ako akýoko3vek násillný ein, ktorý vedie alebo by mohol viesť k fyzickej, sexuálnej alebo psychickej ujme alebo zraneniu, vrátane vyhrážania sa takýmto einmi, zastrešovanie, alebo svojvoľného obmedzovania slobody. Navrhovateľka ĩalej vytkla súdu prvej inštancie, že vec nesprávne právne posúdil, keď aplikoval CSP namiesto CMP a konanie tak nesprávne právne kvalifikoval. Podľa § 325 ods. 2 CMP môže súd uložiť osobe, aby nevstupovala do bytu alebo domu, kde býva navrhovateľ, alebo aby sa nepribližovala k navrhovateľovi na ureitú vzdialenosť. Tieto ustanovenia majú chrániť pred domácim násillím a ohrozením integrity osoby. Súď však tento aspekt ignoroval a návrh bez riadneho preskúmania zamietol. Neodkladné opatrenie malo byť súdom prvej inštancie prijaté v záujme aj jej ochrany (eím by sa poskytla aj ochrana maloletému, ktorý by tak znova nemusel byť svedkom útokov), pretože v danom prípade existujú závažné dôvody domnievať sa, že je ohrozený život a zdravie, telesná, duševná integrita, ei osobná sloboda alebo bezpečenosť jej, ale aj maloletého. Zákaz alebo obmedzenie priblíženia sa na ureitú vzdialenosť je podmienený tým, že zakázaným správaním by telesná alebo duševná integrita navrhovateľka mohla byť ohrozená. Túto skutočnosť relevantným spôsobom osvedčila predloženými dôkazmi. V danej veci bolo dokonca zaeaté trestné stíhanie vo veci trestného einu týrania blízkej osoby a zverenej osoby, kde je poškodeným maloletý. Uviedla tiež, že pri stanovení rozsahu požadovaného neodkladného opatrenia prihliadala na test proporcionality, ktorý sa musí rešpektovať aj pri vydaní

takéhoto návrhu. S prihliadnutím tak na test vhodnosti, test potrebnosti a test pomeriavania má za to, že nejde o takú závažnosť zásahu do práv žalovaného, ktoré by sa mohli vyrovnáť potrebe nevyhnutnej bezodkladne upraviť pomery medzi matkou a otcom. Ako prílohu návrhu na vydanie neodkladného opatrenia predložila súdu zápisnicu o trestnom konaní a prepis videonahrávky z výsluchu maloletého v trestnom konaní za prítomnosti psychológa, kde maloletý uvádza, že otec ho zbil, a to nie prvýkrát, ale opakovane a vypovedá tam o správaní otca a jeho rodiny k maloletému. Uvedeným sa súd absolútne nezaoberal. Súd prvej inštancie sa totiž z arbitrárnych a svojvoľných, nepreskúmateľných a nezákonných dôvodov, pre ktoré sa rozhodol inak rýchlo a účinnú ochranu jej neposkytnúť, nezaoberal týmito predpokladmi, a teda vôbec sa nezaoberal zásadou efektívnosti a ani zásadou proporcionality a primeranosti navrhovaného opatrenia, v dôsledku čoho je takéto (ne)odôvodnenie súdneho rozhodnutia nedostatočné a zasahujúce do práva na spravodlivý súdny proces. Postup súdu prvej inštancie považuje v rozpore aj s § 2 CMP, ktorý zdôrazuje princíp ochrany slabšej strany. Uviedla, že ako prílohy osvedčujúce jej tvrdenia ohľadom toho, že otec fyzicky napadol maloletého a spôsobil mu napr. monokle pod okom, predložila okrem iných i eestné vyhlásenie jej matky; eestné vyhlásenie jej otca; jej eestné vyhlásenie; fotodokumentáciu; lekársku správu zo dňa 18. 02. 2025; zápisnicu o trestnom konaní zo dňa 28. 02. 2025; prepis videonahrávky zo dňa 03. 04. 2025; zápisnicu o výsluchu svedka zo dňa 20. 06. 2025, ktorými sa však súd prvej inštancie nezaoberal. V prejednávanom prípade bol súd prvej inštancie povinný v odôvodnení napadnutého uznesenia vysvetliť, prečo došlo k odmietnutiu vykonania všetkých ostatných opatrení navrhovaných „dôkazov“, ktoré na podporu svojho nároku pripojila k návrhu. Záverom uviedla, že ak predmetom konania bolo aj zabezpečenie bezpečného prostredia pre maloleté dieťa, súd bol povinný prihliadať na jeho najlepší záujem, pričom napadnuté uznesenie tento aspekt úplne ignorovalo. Navrhla, aby Krajský súd v Nitre ako príslušný odvolací súd rozhodol na základe odvolania otca (správne malo byť navrhovateľky) tak, že zruší napadnutý I. a II. výrok rozsudku (uznesenia) Okresného súdu Komárno, zo dňa 20. 08. 2025, sp. zn. 10C/47/2025 – 35 a v tomto rozsahu vec vráti súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, pričom uloží povinnosť Okresnému súdu Komárno, aby bola vec prerokovaná a rozhodnutá zákonným sudcom v rámci konaní podľa CMP (agenda P).

3. K odvolaniu navrhovateľky sa písomne vyjadril žalovaný, navrhujúc, aby odvolací súd napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie potvrdil, pretože je zákonné a správne. Vo veci rozhodoval zákonný sudca, ktorý vec správne právne a skutkovo vyhodnotil a vyeerpávajúco, zrozumiteľne odôvodnil. Námitka navrhovateľky, že vo veci rozhodoval nezákonný sudca, nemá zákonnú oporu. Navrhovateľka sa v konaní 9P/120/2025 domáhala vydania neodkladného opatrenia uloženia zákazu priblíženia k navrhovateľke, ktorý návrh nemôže byť prejednaný v rámci kompetencie poruenského oddelenia (súdny register P). Názor navrhovateľky, že aj o tejto časti návrhu malo byť rozhodnuté v rámci poruenského oddelenia je nesprávny. Plne sa stotožňuje s názorom súdu prvej inštancie, že neboli splnené podmienky pre vydanie neodkladného opatrenia formou uloženia mu povinnosti nepribližovať sa k navrhovateľke na vzdialenosť menšiu ako 5 metrov, eventuálne 3 metre, podľa úvahy súdu. Zo strany navrhovateľky nebolo osvedčené splnenie predpokladov pre takýto zákaz. Navrhovateľka ho vo všetkých svojich podaniach bez relevantných dôkazov obviňuje, že ju mal pred piatimi rokmi fyzicky napadnúť, čo popiera a považuje za účelové tvrdenia a obvinenia, ktorými chce navrhovateľka docieľať znemožnenie jeho styku s maloletým synom na základe trestného oznámenia, na ktoré sa navrhovateľka odvoláva a ktoré podala ešte vo februári tohto roka. Voči nemu nebolo vznesené žiadne obvinenie. Dôrazne sa ohradzuje proti zavádzajúcemu tvrdeniu, že napadol matku alebo dieťa. Dôkazom je fakt, že ani na základe trestného oznámenia matky, že ju napadol a ani oznámenia, že zbil dieťa, voči nemu nebolo vznesené žiadne obvinenie. Zo znaleckého posudku, ktorý bol vypracovaný po trestnom oznámení matky, sa javí byť viac než pravdepodobné, že dôveryhodnosť tvrdení je značne spochybniteľná.

4. Krajský súd v Nitre ako odvolací súd podľa § 34 zák. č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku, po zistení, že odvolanie bolo podané v zákonom stanovenej lehote (§ 362 ods. 1 CSP), stranou (navrhovateľkou), v neprospech ktorej bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 357 ods. 1 písm. d) CSP), po skonštatovaní, že odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP), preskúmal napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie v medziach daných rozsahom podaného odvolania (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), viazaný skutkovým stavom, ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario) a po preskúmaní zákonnosti a vecnej správnosti napadnutého rozhodnutia dospel k záveru, že uznesenie súdu prvej inštancie v jeho

napadnutom zamietajúcom výroku (I.) a vo výroku o náhrade trov konania (III.) je potrebné ako vecne správne podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdiť. Vo výroku, ktorým súd prvej inštancie odmietol návrh na nariadenie neodkladného opatrenia (II.) je potrebné uznesenie súdu prvej inštancie podľa § 389 ods. 1 písm. d) CSP zrušiť.

5. Z obsahu spisu vyplýva, že navrhovateľka podaním zo dňa 12. 08. 2025 označeným ako Návrh na nariadenie neodkladného opatrenia podľa § 325 ods. 1, ods. 2 písm. d) a písm. h) CSP sa domáhala vydania neodkladného opatrenia, ktorým by súd uložil žalovanému, aby sa na urenú vzdialenosť nepribližoval k navrhovateľke a ich maloletému dieťaťu. Súd prvej inštancie uznesením zo dňa 13. 08. 2025 e. k. 9P/120/2025 – 55 vylúčil na samostatné konanie návrh matky maloletého dieťaťa na nariadenie neodkladného opatrenia zo dňa 12. 08. 2025, v easti uloženia nepribližovania sa otca maloletého dieťaťa k matke maloletého dieťaťa na vzdialenosť menšiu ako 5 metrov, eventuálne menšiu ako 3 metre, eventuálne na vzdialenosť urenú podľa úvahy súdu. Súd zapísal konanie do registra „C“ a následne rozhodol napadnutým uznesením.

6. Podľa § 324 ods. 1 CSP pred začatím konania, počas konania a po jeho skončení súd môže na návrh nariadiť neodkladné opatrenie.

7. Podľa § 325 ods. 1 CSP neodkladné opatrenie môže súd nariadiť, ak je potrebné bezodkladne upraviť pomery alebo ak je obava, že exekúcia bude ohrozená.

8. Podľa § 326 CSP v návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia sa popri náležitostiach žaloby podľa § 132 CSP uvedie opísanie rozhodujúcich skutočností odôvodňujúcich potrebu neodkladnej úpravy pomerov alebo obavu, že exekúcia bude ohrozená, opísanie skutočností hodnoverne osvedčujúcich dôvodnosť a trvanie nároku, ktorému sa má poskytnúť ochrana a musí byť z neho zrejmé, akého neodkladného opatrenia sa navrhovateľ domáha. K návrhu musí navrhovateľ pripojiť listiny, na ktoré sa odvoláva.

9. Civilný sporový poriadok umožňuje na návrh nariadiť neodkladné opatrenie pred začatím konania, počas konania alebo po jeho skončení. Neodkladné opatrenie je procesným prostriedkom, ktorý slúži na poskytnutie rýchlej, efektívnej, a v rámci konania vo veci samej len dočasnej úpravy pomerov. Je neoddeliteľnou súčasťou práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 Ústavy Slovenskej republiky. Pokiaľ je toto právo ohrozené je potrebný okamžitý zásah súdu. Základnými predpokladmi nariadenia neodkladného opatrenia je potreba bezodkladne upraviť pomery alebo obava, že exekúcia bude ohrozená. Splnenie tejto obsahovej náležitosti predstavuje základnú argumentačnú líniu navrhovateľa, ktorý sa nariadenia neodkladného opatrenia domáha. Relevantné skutkové tvrdenia je navrhovateľ povinný osvedčiť. Pojem osvedčenie v konaní o nariadenie neodkladného opatrenia znamená dokazovanie. To znamená, že súd na základe dostupných dôkazných prostriedkov zisťuje najvýznamnejšie relevantné skutočnosti, pričom nemusí dodržať formalizovaný postup štandardného procesu dokazovania.

10. Pre nariadenie požadovaného neodkladného opatrenia je vždy potrebné skúmať, či sú splnené zákonné podmienky. Ako je už vyššie spomenuté, neodkladné opatrenie je možné nariadiť len v dvoch prípadoch, a to v prípade, ak je potrebné bezodkladne upraviť pomery alebo obava, že exekúcia bude ohrozená. Tieto podmienky vzniku potreby nariadiť neodkladné opatrenie nemožno generalizovať. Súd bude vždy vychádzať z konkrétnych okolností prípadu a predovšetkým z obsahu návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia. V rámci osobitných náležitostí návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia musí preto navrhovateľ opísať skutočnosti, hodnoverne osvedčujúce dôvodnosť a trvanie nároku, ktorému sa má poskytnúť ochrana. Posúdenie úspešnosti tohto osvedčenia podlieha špecifickým kritériám typickým pre inštitút neodkladného opatrenia. Rozhodne však možno uzavrieť, že bez osvedčenia dôvodnosti chráneného nároku neprichádza nariadenie neodkladného opatrenia do úvahy.

11. Odvolací súd preskúmal rozhodnutie súdu prvej inštancie a dospel k záveru, že uznesenie vo svojej zamietajúcej časti (výrok I.) súd prvej inštancie správne po právnej aj skutkovej stránke odôvodnil, keď uviedol svoje úvahy, ktorými sa pri rozhodovaní riadil, správne a vyčerpávajúco vysvetlil inštitút neodkladného opatrenia a dospel k správne záveru, že navrhovateľka neosvedčila potrebu nariadenia neodkladného opatrenia.

12. V súvislosti s vyššie uvedeným odvolací súd poukazuje na to, že pojem násilia ako taký nie je nikde vo všeobecne záväznom predpise formulovaný, ale možno uzavrieť, že je to forma správania, ktoré je zámerné a spôsobuje istý druh ujmy (telesnú alebo duševnú). Pôjde o konanie, ktorého následkom je, že obeť robí niečo, čo robiť nechce alebo jej bráni robiť niečo, čo chce robiť, prípadne v nej vyvoláva strach. Osoba podozrivá z násilia tieto veci robí zámerne a s úmyslom. Nemusí ísť nevyhnutne o fyzické násilie a priamy kontakt s obeťou, môže ísť aj o slovné vyhrážky a zastrašovanie, ktoré môžu mať rovnako silné následky. Psychické násilie je každé správanie, ktoré narúša priamo slobodnú vôľu a sebaúctu druhého človeka. K vydaniu neodkladného opatrenia postačuje, aby existovalo podozrenie, ktoré vo vzťahu k navrhovateľovi neodkladného opatrenia môže vzbudzovať obavu o porušenie práv, do ktorých môže žalovaný zasiahnuť svojím správaním a tie vzbudzujú obavy o zdravie a život. Násilné správanie preto nemusí byť jednoznačne a spoľahlivo preukázané (čo bez riadne vykonaného dokazovania ani nie je možné), ale postačuje osvedčenie dôvodného podozrenia z násilia.

13. Navrhovateľka sa neodkladným opatrením domáhala zákazu približovania sa žalovaného k nej na vzdialenosť menšiu ako 5 metrov, eventuálne menšiu ako 3 metre, eventuálne na vzdialenosť určenú podľa úvahy súdu. Svoj návrh odôvodnila tým, že ju od roku 2019 fyzicky napádal. Zároveň v rámci odvolania uviedla, že jeho správanie považuje za nevyspytateľné a nepredvídateľné, ktoré zdôrazňuje poukázaním na jeho predchádzajúce správanie, ako aj možnosť jeho potencionálneho, priam najviac pravdepodobného fyzického alebo psychického útoku na ňu. V tejto súvislosti odvolací súd zhodne so súdom prvej inštancie uvádza, že tvrdené násilné správanie sa žalovaného sa zakladá iba na vyjadrení navrhovateľky bez relevantného a objektívneho podporení inými skutočnosťami, ako aj na domnienkach navrhovateľky, ktoré nie sú ničím podložené. Navrhovateľka priložila k návrhu vo vzťahu k vlastnej osobe iba zápisnicu z výsluchu jej matky, kde sa matka neurčito vyjadruje k udalosti pred viac ako 5 rokov, preto nie je možné konštatovať, že by navrhovateľka nárok osvedčila. V danej veci je nepochybne potrebné osvedčenie skutočností, že dôvodná obava je aktuálna a trvá. Túto skutočnosť však navrhovateľka žiadnym spôsobom neosvedčila vo vzťahu k svojej osobe. Z obsahu spisu a predložených listín nepochybne vyplýva, že problém medzi navrhovateľkou a žalovaným existuje a zrejme ide o dlhodobu narušenú vzájomnú vzťahy, avšak v kontexte podaného návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia v zmysle požiadavky navrhovateľky, je potrebné zodpovedne vyhodnotiť, či dôvodnosť takéhoto operatívneho zásahu súdu vo forme neodkladnej úpravy pomerov navrhovateľka osvedčila. Zhodne so súdom prvej inštancie mal i odvolací súd za to, že v danom prípade sa tak zo strany navrhovateľky nestalo, keď jednak zo samotného návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia vo vzťahu k jej osobe, ako ani z predložených listinných dokladov, nie je možné prijať taký záver, že existuje dôvodná obava o zásahu do telesnej alebo duševnej integrity navrhovateľky zo strany žalovaného. Vychádzajúc z obsahu podaného návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia, tento v prevažujúcej väčšine obsahuje opis tvrdených skutočností o zásahoch žalovaného do telesnej a duševnej integrity spoločného syna účastníkov konania, ktoré okolnosti, v situácii, že sa stali tak ako udáva navrhovateľka, nemožno podceňovať, avšak vo vzťahu k navrhovateľkou požadovanej neodkladnej úprave pomerov nie sú tými, ktoré by vyvolali potrebu okamžitého zásahu súdu formou úpravy pomerov účastníkov konania neodkladným opatrením. Vo vzťahu k svojej osobe navrhovateľka v zásade v samotnom návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia uviedla len to, že aj ju žalovaný niekoľkokrát fyzicky napadol, a to aj počas tehotenstva s maloletým. V kontexte tohto jej tvrdenia upriamila pozornosť na obdobie, ktoré vzhľadom na rok narodenia dieťaťa 2019 predstavuje obdobie pred viac ako 6 rokov, a teda dávno minulé, ktoré ako jediné z hľadiska okamžitého a nevyhnutného zásahu súdu formou požadovaného neodkladného opatrenia aktuálne nemá žiadnu výpovednú hodnotu. I z hľadiska opisovaného správania sa žalovaného, vo vzťahu k navrhovateľke ako partnera a vo vzťahu k maloletému dieťaťu ako otca, navrhovateľka v podanom odvolaní upriamovala pozornosť na také skutočnosti a dôkazy, ktoré sa týkali maloletého dieťaťa, a nie jej, pričom vytkla súdu prvej inštancie, že na tieto skutočnosti neprihliadal. Postup súdu prvej inštancie bol správny, keď ochrana maloletého dieťaťa v dôsledku tvrdeného správania sa otca dieťaťa (žalovaného) bola predmetom samostatného konania, v ktorom súd prvej inštancie rozhodoval o neodkladnom opatrení (sp. zn. 9P/120/2025) a nebolo žiadneho opodstatneného dôvodu prihliadať na tvrdenia a dôkazy navrhovateľky týkajúce sa výlučne maloletého dieťaťa i v tomto konaní, v ktorom navrhovateľka požadovala nariadenie neodkladného opatrenia voči jej osobe, s ohľadom na čo mala zvoliť zodpovedajúce prostriedky procesného útoku.

14. Navrhovateľka v rámci odvolania namietala, že došlo k odopretiu spravodlivosti, keď vo veci rozhodoval nepríslušný sudca JUDr. Filip Demo, a nie pôvodne JUDr. Iveta Banghová, a to tým, že JUDr. Iveta Banghová namiesto toho, aby rozhodla sama o návrhu navrhovateľky, vydala uznesenie, ktorým

vec vylúčila na samostatné konanie a následne sudca JUDr. Filip Demo vydal napadnuté uznesenie. Odvolací súd v danej veci uvádza, že odvolacia námietka navrhovateľky nie je dôvodná. Sudcovia Okresného súdu Komárno konali podľa ustanovení § 51 ods. 1 zákona o súdoch, podľa ktorého veci určené podľa predmetu konania sa v súlade s rozvrhom práce pridávajú jednotlivým senátom alebo samosudcom náhodným výberom pomocou technických prostriedkov a programovaných prostriedkov schválených ministerstvom tak, aby bola vylúčená možnosť ovplyvňovania pridelenia vecí.

15. Na Okresnom súde Komárno je zabezpečená špecializácia sudcov na hlavné súdne agendy, a to občianskoprávnu, trestnoprávnu a rodinnoprávnu. Uvedené vyplýva z Rozvrhu práce schváleného pre rok 2025. Na Okresný súd Komárno doručila navrhovateľka podanie, ktorým sa domáhala vydania neodkladného opatrenia voči svojej osobe a voči maloletému G.. Navrhovateľka teda spoločným podaním jednak žiadala nariadiť neodkladné opatrenie vo vzťahu k maloletému dieťaťu, a jednak voči svojej osobe. Toto jej podanie bolo zapísané do súdneho registra „P“, t.j. registra, do ktorého sa v zmysle prílohy I Vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 543/2005 Z. z. o spravovacom a kancelárskom poriadku pre okresné sudy, krajské sudy, Špeciálny súd a vojenské sudy zapisujú veci starostlivosti súdu o maloletých. Vzhľadom na to, že z obsahu podaného návrhu bolo zrejmé, že sa jedná o dve konania, jedno vo vzťahu k maloletému zapísané správne do súdneho registra „P“ a druhé vo vzťahu k navrhovateľke ako partnerke žalovaného zapísané nesprávne tiež do registra „P“, bolo potrebné konanie o návrhu navrhovateľky voči žalovanému vylúčiť na samostatné konanie, tak ako to správne urobil súd prvej inštancie, keďže išlo o návrh na začatie konania v sporovej veci občianskoprávnej povahy, ktorý sa v zmysle už uvedenej prílohy I vyhlášky č. 543/2005 Z. z. zapisuje do registra „C“. K uvedenému odvolací súd ďalej udáva, že v zmysle Rozvrhu práce Okresného súdu Komárno pre rok 2025, účinného v čase rozhodovania, platí, že v prípade vylúčenia veci na samostatné konanie sa vylúčená vec zapíše tomu sudcovi, ktorý rozhodol o jej vylúčení. Pokiaľ to nie je možné z dôvodu, že vec vylúčená na samostatné konanie nepatrí do rozsahu pôsobnosti sudcu, ktorý rozhodol o vylúčení veci, vec bude pridelená náhodným výberom pomocou technických prostriedkov a programových prostriedkov schválených Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky niektorému zo sudcov, ktorí podľa rozvrhu práce vybavujú agendu, do ktorej vylúčená vec patrí. To znamená, že postup sudkyne JUDr. Ivety Banghovej bol správny, keď vylúčila vec na samostatné konanie a zároveň podľa rozvrhu práce je sudkyňou Okresného súdu Komárno vybavujúcu rodinnoprávnu agendu, preto jej vec nemohla byť zapísaná a bola náhodným výberom pridelená sudcovi JUDr. Filipovi Demovi, ktorý je v rámci rozvrhu práce zaradený medzi sudcov vybavujúcich občianskoprávnu agendu. Odvolací súd dospel preto k záveru, že vo veci konal a rozhodol zákonný sudca.

16. Pokiaľ navrhovateľka v podanom odvolaní namietala, že jej návrh patrí do mimosporovej agendy, táto jej námietka je rovnako nedôvodná. Tak, ako už je zrejmé vyššie, do mimosporovej agendy patril návrh na nariadenie neodkladného opatrenia, ktorým sa navrhovateľka ako matka maloletého dieťaťa domáhala neodkladným opatrením poskytnutia ochrany oprávnených záujmov jej maloletého syna, nie však návrh, ktorý podala z pozície partnerky vo vzťahu k žalovanému, pretože v tomto prípade sa jedná o sporovú agendu, na prejednanie ktorej súd postupuje v súlade s CSP, ktorý zakotvuje prejednávanie sporov vyplývajúcich z ohrozenia alebo porušenia subjektívnych práv nezávislým a nestranným súdom, ak táto právomoc nie je zverená inému orgánu. Na druhej strane sa v zmysle CMP (§ 1) prejednávajú a rozhodujú veci stanovené v tomto zákone, čo v zmysle prvej hlavy osobitej časti CMP je i konanie vo veciach starostlivosti súdu o maloletých, nie však konanie o ochrane subjektívnych práv navrhovateľky voči žalovanému v rámci ich súkromnoprávneho sporu. Odvolaciemu súdu nie je zrejmé, čo mala odvolateľka na mysli poukazom na ustanovenie § 325 až § 329 CMP, keď tieto ustanovenia CMP sa týkajú konania o umorení listín a s prejednávanou vecou vôbec nesúvisia. V žiadnom prípade neupravujú zákaz priblíženia sa a zákaz vstupu do obydlija, tak ako navrhovateľka v odvolaní uviedla.

17. Rovnako nedôvodnou je i námietka navrhovateľky o nedostatočnom odôvodnení napadnutého rozhodnutia, čím podľa jej názoru došlo k porušeniu jej práva na spravodlivý súdny proces.

18. Rozhodnutie súdu ako orgánu verejnej moci nemusí byť totožné s očakávaniami a predstavami strany sporu, ale z hľadiska odôvodnenia musí spĺňať parametre zákonného rozhodnutia. Zákonné ustanovenie § 236 CSP v spojení s § 220 ods. 2 CSP sa totiž chápe aj z hľadiska práv strany sporu na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ktorého súčasťou je aj právo na súdne konanie spĺňajúce garancie spravodlivosti, a toto ustanovenie treba vykladať a uplatňovať aj s ohľadom na príslušnú judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (napr. rozsudok vo veci H. I. proti Španielsku z 21. januára

1999, sťažnosť č. 30544/96, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1999-I) tak, že rozhodnutie súdu musí uviesť presvedčivé a dostatočné dôvody, na základe ktorých je založené. Rozsah tejto povinnosti sa môže meniť podľa povahy rozhodnutia a musí sa posúdiť vo svetle okolností každej veci. Judikatúra ESLP teda nevyžaduje, aby na každý argument strany bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia.

19. Prihliadajúc na uvedené, odvolací súd dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie spĺňa zákonné kritériá pre odôvodňovanie rozhodnutia, a preto ho možno považovať za preskúmateľné. Odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie predovšetkým zodpovedá základnej štruktúre odôvodnenia rozhodnutia, súslednosti jednotlivých častí odôvodnenia, ale aj ich obsahovej (materiálnej) náplni, čím sa napĺňajú najmä kritériá určitosti (prehľadnosti), zrozumiteľnosti a presvedčivosti rozhodnutia. Napadnuté rozhodnutie je dostatočne odôvodnené, bezpochyby je z neho zrejmé, prečo súd prvej inštancie vyhodnotil návrh navrhovateľky na nariadenie neodkladného opatrenia za nedôvodný, a to, že toto rozhodnutie vyznelo v neprospech navrhovateľky neznamená, že by v danej veci došlo k porušeniu jej práva na spravodlivý proces. Z práva na spravodlivý súdny proces pre účastníka konania nevyplýva jeho právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ním predpokladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jeho vôľou a požiadavkami.

20. Odvolací súd musí konštatovať skutočnosť, že navrhovateľka doručila súdu odvolanie, ktoré podľa názoru odvolacieho súdu, napriek jeho rozsiahlosti, neobsahovalo také skutočnosti, ktoré by boli spôsobilé privodiť zmenu alebo zrušenie rozhodnutia súdu prvej inštancie v prospech odvolateľky, skutočnosti v ňom uvádzané boli v istých smeroch zmätočné až vágne a nedôvodné v celom rozsahu. Z dôvodov uvedených vyššie odvolací súd považoval rozhodnutie súdu prvej inštancie v jeho napadnutom zamietajúcom výroku a vo výroku o náhrade trov konania za vecne správne a podľa § 387 ods. 1 CSP ho potvrdil.

21. Pokiaľ ide o výrok o odmietnutí návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia zákazu vstupu do nehnuteľnosti (II.), dospel odvolací súd k záveru o potrebe jeho zrušenia podľa § 389 ods. 1 písm. d/ CSP, keď s ohľadom na to, čo uviedla navrhovateľka v podanom odvolaní, mal za to, že táto neodkladné opatrenie o zákaze vstupu do nehnuteľnosti vydať nežiadala, a teda dôvody na vydanie rozhodnutia v tomto ohľade neexistovali. Na doplnenie však odvolací súd považuje za potrebné uviesť, že súdu prvej inštancie nemožno vytknúť, že vychádzajúc z obsahu podaného návrhu navrhovateľky na nariadenie neodkladného opatrenia, mal za to, že tento obsahuje i návrh na zákaz vstupu žalovaného do nehnuteľnosti. Je tomu tak preto, že navrhovateľka v bode 43. a 47. návrhu uviedla, že sa okrem zákazu priblíženia domáha i zákazu vstupu do nehnuteľnosti zo strany žalovaného. Ak potom v konečnom dôsledku neodkladné opatrenie o zákaze vstupu do nehnuteľnosti vydať nežiadala, nemožno hovoriť o nesústreďenosti súdu prvej inštancie ako v odvolaní argumentovala, ale práve nesústreďenosti a zmätočnosti podaného návrhu, ktorý je síce mimoriadne rozsiahly, avšak bez pochybností nebolo možné z neho usúdiť, čoho presne, s ohľadom na vyššie uvedené, sa ním navrhovateľka domáhala.

22. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP tak, že ich náhradu priznal v odvolacom konaní úspešnému žalovanému voči navrhovateľke v rozsahu 100%. Podľa § 262 ods. 2 CSP o výške náhrady trov rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

Toto rozhodnutie bolo prijaté v senáte pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolať musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).